

TIESAS SPRIEDUMS (otrā palāta)

2006. gada 9. novembrī *

Lieta C-281/05

par lūgumu sniegt prejudiciālu nolēmumu atbilstoši EKL 234. pantam, ko *Bundesgerichtshof* (Vācija) iesniedza ar lēmumu, kas pieņemts 2005. gada 2. jūnijā un kas Tiesā reģistrēts 2005. gada 13. jūlijā, tiesvedībā

Montex Holdings Ltd

pret

Diesel SpA.

TIESA (otrā palāta)

šādā sastāvā: palātas priekšsēdētājs K. V. A. Timmermanns [*C. W. A. Timmermans*], tiesneši R. Šintgens [*R. Schintgen*], P. Kūris [*P. Kūris*] (referents), J. Makarčiks [*J. Makarczyk*] un Dž. Arestis [*G. Arestis*],

* Tiesvedības valoda — vācu.

ģenerālvokāts M. Pojarešs Maduru [*M. Poiares Maduro*],
sekretārs B. Fileps [*B. Fülöp*], administrators,

ņemot vērā rakstveida procesu un tiesas sēdi 2006. gada 4. maijā,

ņemot vērā mutvārdu apsvērumus, ko sniedza:

— *Montex Holdings Ltd* vārdā — T. Rābs [*T. Raab*], *Rechtsanwalt*,

— *Diesel SpA* vārdā — N. Gross [*N. Gross*], *Rechtsanwalt*,

— Vācijas valdības vārdā — M. Lumma [*M. Lumma*] un A. Dītrihs [*A. Dittrich*],
pārstāvji,

— Eiropas Kopienų Komisijas vārdā — G. Brauns [*G. Braun*] un V. Vilss [*W. Wils*],
pārstāvji,

noklausījusies ģenerālvokāta secinājumus tiesas sēdē 2006. gada 4. jūlijā,

pasludina šo spriedumu.

Spriedums

- ¹ Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu ir par Padomes 1988. gada 21. decembra Pirmās direktīvas 89/104/EEK, ar ko tuvinā dalībvalstu tiesību aktus attiecībā uz preču zīmēm (OV 1989, L 40. 1. lpp.), 5. panta 1. un 3. punkta, kā arī EKL 28. un 30. panta interpretāciju.

- 2 Šis lūgums tika iesniegts tiesvedībā starp *Diesel SpA* (turpmāk tekstā — “*Diesel*”) un sabiedrību *Montex Holdings Ltd* (turpmāk tekstā — “*Montex*”), kas attiecas uz prasību aizliegt pēdējai minētajai sabiedrībai piederošo preču, uz kurām ir norādīts apzīmējums, kas ir identisks reģistrētajai preču zīmei, kuras īpašniece Vācijā ir *Diesel*, tranzītu caur Vācijas teritoriju.

Atbilstošās tiesību normas

- 3 Direktīvas 89/104 5. panta ar nosaukumu “Tiesības, ko piešķir preču zīme” 1. un 3. punkts ir izteikts šādā redakcijā:

“1. Reģistrētā preču zīme piešķir īpašniekam šajā ziņā ekskluzīvas tiesības. Īpašniekam ir tiesības atturēt visas trešās personas, kas nav saņēmušas viņa piekrišanu, lietot [izmantot] komercdarbībā:

- a) jebkuru apzīmējumu, kas ir identisks preču zīmei attiecībā uz precēm vai pakalpojumiem, kuri ir identiski tiem, attiecībā uz ko ir reģistrēta preču zīme;
- b) jebkuru apzīmējumu, ja tā identitātes vai līdzības preču zīmei un preču vai pakalpojumu, uz ko attiecas preču zīme, identitātes vai līdzības dēļ pastāv varbūtība maldināt sabiedrību [sabiedrībai pastāv sajaukšanas iespēja], kas ietver asociācijas iespēju starp apzīmējumu un preču zīmi.

[..]

3. Saskaņā ar šī panta 1. un 2. punktu cita starpā var aizliegt šādas darbības:

- a) apzīmējuma piestiprināšanu precēm vai to iepakojumam;
- b) preču piedāvāšanu vai to laišanu tirgū, vai uzkrājumu veidošanu šiem nolūkiem, izmantojot šo apzīmējumu, vai pakalpojumu piedāvāšanu vai sniegšanu ar šo apzīmējuma nosaukumu;
- c) preču importu vai eksportu, izmantojot šo apzīmējumu;
- d) apzīmējuma lietošanu darījumu dokumentos un reklāmā.”

- 4 Padomes 1994. gada 22. decembra Regula (EK) Nr. 3295/94, kas nosaka pasākumus attiecībā uz tādu preču, kuras pārkāpj kādas intelektuālā īpašuma tiesības, ieviešanu Kopienā, kā arī eksportu un reeksportu no Kopienas (OV L 341, 8. lpp.), kas ir grozīta ar Padomes 1999. gada 25. janvāra Regulu (EK) Nr. 241/1999 (OV L 27, 1. lpp., turpmāk tekstā — “Regula Nr. 3295/94”), kas bija spēkā pamata lietas apstākļu rašanās laikā, tās otrajā un trešajā apsvērumā nosaka:

“tā kā viltotu preču un pirātpreču tirdzniecība nodara ievērojamu kaitējumu likumīgiem ražotājiem un tirgotājiem, autortiesību vai blakustiesību subjektiem un maldina patērētājus; tā kā pēc iespējas jānovērš šādu preču laišana tirgū un tādēļ jānosaka pasākumi, lai sekmīgi novērstu šo nelikumīgo darbību, neierobežojot

likumīgās tirdzniecības brīvību; tā kā ir līdzīgi centieni sasniegt minēto mērķi arī starptautiskā līmenī;

tā kā ir svarīgi aizliegt no trešām valstīm ievestu viltotu preču vai pirātpreču un līdzīgu ražojumu laišanu brīvā apgrozībā Kopienā vai atlikšanas [neuzlikšanas] režīma attiecināšanu uz tām, kā arī noteikt atbilstošu procedūru, kas ļautu muitas dienestiem rīkoties, lai šādu aizliegumu pareizi piemērotu”.

5 Regulas Nr. 3295/94 1. panta 1. punkts paredz:

“1. Šī regula nosaka:

- a) apstākļus, kādos muitas dienesti var rīkoties, ja preces, par kurām ir aizdomas, ka tās ir šā panta 2. punkta a) apakšpunktā minētās preces:

— laiž brīvā apgrozībā, eksportē vai reeksportē saskaņā ar 61. pantu Padomes 1992. gada 12. oktobra Regulā (EEK) Nr. 2913/92, ar ko ievieš Kopienas Muitas kodeksu [OV L 302, 1. lpp., turpmāk tekstā — “Muitas kodekss”],

- atrod tādu preču muitas pārbaudē, kā tā paredzēta [Muitas kodeksa] 37. pantā, uz kurām attiecināts neuzlikšanas režīms minētā [kodeksa] 84. panta 1. punkta a) apakšpunkta nozīmē, kuras deklarējot reeksportē vai kuras ieved brīvās tirdzniecības zonā vai brīvās tirdzniecības zonas noliktavā minētā [kodeksa] 166. panta nozīmē;

- b) pasākumus, ko veic kompetentās iestādes attiecībā uz minētajām precēm, ja konstatēts, ka tās patiešām ir šā panta 2. punkta a) apakšpunktā minētās preces.”

6 Šī paša 1. panta 2. punkts paredz:

“Šajā regulā:

- a) “preces, kas pārkāpj intelektuālā īpašuma tiesības” ir:

— “viltotas preces”, proti:

- preces, ieskaitot to iepakojumu, uz kurām bez atļaujas ir preču zīme, kas ir identiska preču zīmei, kura ir likumīgi reģistrēta tāda paša veida precēm, vai arī ko pēc būtiskām pazīmēm nevar atšķirt no šādas preču zīmes, un kas tādējādi pārkāpj attiecīgās preču zīmes īpašnieka tiesības,

kas paredzētas Kopienas tiesību aktos vai tās dalībvalsts likumos, kurā iesniegts pieprasījums muitas dienestiem rīkoties,

[..].”

7 Muitas kodeksa 84. panta 1. punkta a) apakšpunkts nosaka:

“[A]r jēdzienu “procedūra” jāsaprot šādi ārpuskopienas precēm piemērojamie režīmi:

— ārējais tranzīts,

[..].”

8 Muitas kodeksa 91. panta 1. punkts paredz:

“Ārējā tranzīta procedūra atļauj Kopienas muitas teritorijā pārvietot no viena punkta uz otru:

a) ārpuskopienas preces, neattiecinot uz tām ievad muitas nodokļus un citus maksājumus vai tirdzniecības politikas pasākumus;

[..].”

9 Šī kodeksa 92. pants nosaka:

“Ārējā tranzīta procedūra tiek izbeigta, kad preces un atbilstošie dokumenti tiek uzrādīti galamērķa muitas iestādē, ievērojot attiecīgos procedūras noteikumus.”

Pamata prāva un prejudiciālie jautājumi

- 10 *Montex* ražo džinsu bikses, eksportējot dažādas to daļas, ieskaitot atšķirības apzīmējumus, uz Poliju, izmantojot muitas plombu režīmu, veicot šo daļu sašūšanu Polijas teritorijā un atkārtoti transportējot gatavās bikses uz Īriju. Šajā pēdējā dalībvalstī *Diesel* nav nekādas apzīmējuma aizsardzības.
- 11 2000. gada 31. decembrī *Hauptzollamt — Zollamt Zittau* (Lēbavas Galvenā muitas pārvalde — Citavas Muitas pārvalde) apturēja 5076 sieviešu bikšu ap apzīmējumu “DIESEL” piegādi, kas bija paredzēta *Montex* un kas Ungārijas transporta uzņēmumam bija jāveic ar kravas mašīnu no Polijas rūpnīcas, kur tās tika ražotas, šķērsojot Vācijas teritoriju. Bikses bija jātransportē nepārtrauktā tranzītā no Polijas muitas iestādes līdz Dublinas muitas iestādei, un pret iespējamo zādzību tranzīta laikā tās bija aizsargātas ar Polijas administrācijas transporta līdzeklim uzliktajām muitas plombām.
- 12 Pret attiecīgo preču aizturēšanas rīkojumu *Montex* iesniedza sūdzību. Tā uzskatīja, ka vienkāršs preču tranzīts caur Vācijas teritoriju nepārkāpj nekādas ar preču zīmi piešķirtās tiesības.

13 *Diesel* no savas puses uzskatīja, ka minētais tranzīts ir tās preču zīmes tiesību pārkāpums, jo pastāvēt risks, ka preces varētu tikt laistas tirgū tranzīta dalībvalstī. Tā pieprasīja, lai *Montex* tiktu aizliegts veikt tai piederošo preču tranzītu caur Vācijas teritoriju vai ļaut veikt šādu tranzītu. Turklāt tā pieprasīja, lai *Montex* piespriestu piekrist aizturēto preču iznīcināšanai vai, pēc tās izvēles, visu marķējumu un citu atšķirības apzīmējumu, kas ietver apzīmējumu “DIESEL”, noņemšanai un iznīcināšanai, un lai *Montex* tiktu piespriests segt iznīcināšanas izdevumus.

14 Pēc tam, kad *Montex* bija zaudējusi pirmajā un otrajā instancē, tā iesniedza sūdzību “Revision” [kasācijas] kārtībā *Bundesgerichtshof* [Federālā Augstākajā tiesā]. Šī tiesa nolēma apturēt tiesvedību un uzdot Tiesai šādus prejudiciālus jautājumus:

“1) Vai reģistrēta preču zīme dod tās īpašniekam tiesības aizliegt tādu preču tranzītu, uz kurām ir atveidots attiecīgais apzīmējums?

2) Ja atbilde ir apstiprinoša — vai no fakta, ka galamērķa valstī apzīmējums nav nekādi aizsargāts, var izrietēt īpašs vērtējums?

3) Ja uz pirmo jautājumu sniegta apstiprinoša atbilde un neatkarīgi no atbildes uz otro jautājumu — vai ir jāizmanto atšķirīga pieeja atkarībā no tā, vai dalībvalstij paredzētas preces izcelsme ir dalībvalstī, asociētā valstī vai trešā valstī? Vai šajā sakarā ir jāvērtē, vai prece tās izcelsmes valstī ir ražota likumīgi, vai arī pārkāpjot minētajā valstī spēkā esošās preču zīmes īpašnieka tiesības?”

Par prejudiciālajiem jautājumiem

Par pirmo un otro jautājumu

- 15 Ar pirmajiem diviem jautājumiem, kas jāizskata kopā, iesniedzējtiesa pēc būtības jautā, vai Direktīvas 89/104 5. panta 1. un 3. punkts ir jāinterpretē tādējādi, ka preču zīme tās īpašniekam dod tiesības aizliegt preču, uz kurām ir norādīts preču zīmei identisks apzīmējums un kas ir ražotas trešā valstī, tranzītu caur dalībvalsts teritoriju, kur šī preču zīme ir aizsargāta, lai gan preču galamērķis ir dalībvalsts, kur tās drīkst brīvi tirgot tādēļ, ka šajā dalībvalstī minētajai preču zīmei šādas aizsardzības nav.
- 16 No iesniedzējtiesas lēmuma, pirmkārt, izriet, ka brīdī, kad attiecīgās preces 2000. gada 31. decembrī tika aizturētas Lēbavas Galvenajā muitas pārvaldē — Citavas Muitas pārvaldē, tām bija piemērots ārējā tranzīta neuzlikšanas režīms Muitas kodeksa 84. panta 1. punkta a) apakšpunkta izpratnē; otrkārt, ka šo preču izcelsme ir Polijas Republika, kas, pamatojoties uz Eiropas Nolīgumu par asociācijas izveidošanu starp Eiropas Kopienām un to dalībvalstīm, no vienas puses, un Polijas Republiku, no otras puses, kas Kopienas vārdā ir noslēgts un apstiprināts ar Padomes un Komisijas 1993. gada 13. decembra Lēmumu 93/743/EOTK, EK, *Euratom* (OV L 348, 1. lpp.), ir Eiropas Savienības asociēta valsts, un, treškārt, ka minēto preču aizturēšanas dienā tās nebija brīvā apgrozībā Kopienā, jo muitas plombas bija jānoņem Īrijā — dalībvalstī, kur tās bija paredzēts laist brīvā apgrozībā.

- 17 No vienas puses, Tiesa ir nospriedusi, ka ārpuskopienas preču ārējais tranzīts balstās uz juridisku fikciju. Šajā režīmā esošajām precēm nepiemēro nedz atbilstošus ievedmuitas nodokļus, nedz arī tirdzniecības politikas pasākumus, it kā tās nebūtu ievestas Kopienas teritorijā (skat. 2000. gada 6. aprīļa spriedumu lietā C-383/98 *Polo/Lauren, Recueil*, I-2519. lpp., 34. punkts).
- 18 No tā izriet, kā ģenerālvokāts norāda savu secinājumu 16. punktā, ka tas notiek tādā veidā, it kā pirms preču laišanas brīvā apgrozībā, ko bija paredzēts veikt Īrijā, tās nekad nebūtu ievestas Kopienas teritorijā.
- 19 No otras puses, Tiesa arī ir nospriedusi, ka tranzīts, ko veido dalībvalstī likumīgi ražotu preču transportēšana uz trešo valsti, šķērsojot vienas vai vairāku dalībvalstu teritorijas, neietver nekādu attiecīgo preču tirdzniecību un tādējādi tas nevar apdraudēt preču zīmju tiesību specifisko priekšmetu (sakarā ar Polijai paredzētu Spānijas izcelsmes preču tranzītu caur Francijas teritoriju skat. 2003. gada 23. oktobra spriedumu lietā C-115/02 *Rioglass* un *Transremar, Recueil*, I-12705. lpp., 27. punkts).
- 20 Turklāt Tiesa ir precizējusi, ka preču zīmes īpašnieks nevar iebilst tikai pret to, ka, piemērojot ārējā tranzīta procedūru vai procedūru uzglabāšanai muitas noliktavā, Kopienā ievad ar šo preču zīmi aptvertas oriģinālās izcelsmes preces, kuras minētais īpašnieks agrāk jau nav laidis Kopienas tirgū vai kuras nav laistas tirgū ar viņa piekrišanu (2005. gada 18. oktobra spriedums lietā C-405/03 *Class International*, Krājums, I-8735. lpp., 50. punkts).

- 21 Preču zīmju jomā muitas neuzlikšanas režīma, tāda kā ārējā tranzīta režīms, piemērošana ārpuskopienas precēm, ko aptver preču zīme, pati par sevi nenozīmē tās īpašnieka tiesību aizskārumu saistībā ar iespēju veikt kontroli, pirmo reizi laižot preces Kopienas tirgū (šajā sakarā skat. iepriekš minēto spriedumu lietā *Class international*, 47. punkts).
- 22 Turpretim Tiesa ir nospriedusi, ka preču zīmes īpašnieks var iebilst pret ar preču zīmi aptvertu oriģinālās izcelsmes preču, kuru muitas statuss ir ārpuskopienas preces, piedāvāšanu un pārdošanu, ja piedāvāšanu veic un/vai pārdošanu realizē laikā, kurā precēm ir piemērota ārējā tranzīta procedūra vai procedūra uzglabāšanai muitas noliktavā, ja šādu preču piedāvāšana vai pārdošana neizbēgami izraisa to laišanu Kopienas tirgū (šajā sakarā skat. iepriekš minēto spriedumu lietā *Class international*, 61. pants).
- 23 No minētā izriet, ka preču zīmes īpašnieks dalībvalstī, kurā šī preču zīme ir aizsargāta, kas šajā gadījumā ir Vācijas Federatīvā Republika, ar preču zīmi aptvertu preču, kurām ir piemērota ārējā tranzīta procedūra, tranzītu ar galamērķi citā dalībvalstī, kas šajā gadījumā ir Īrija un kurā šādas aizsardzības nav, var aizliegt tikai tad, ja laikā, kad šīm precēm ir piemērota ārējā tranzīta procedūra, trešā persona attiecībā uz tām veic darbības, kas neizbēgami izraisa to laišanu apgrozībā minētajā tranzīta dalībvalstī.
- 24 Šajā sakarā *Diesel* izvirzīto tēzi, ka risks vien, ka preces nenonāks līdz to galapunktam, tas ir, Īrijai, — dalībvalstij, kurā nekāda preču zīmes aizsardzība nepastāv — un ka tās teorētiski var tikt krāpnieciski tirgotas Vācijā, esot pietiekams, lai uzskatītu, ka tranzīts apdraud būtiskās preču zīmes funkcijas Vācijā, nevar atbalstīt.

25 Faktiski, kā ģenerālvokāts norāda savu secinājumu 29. punktā, šāda tēze novestu pie atzinuma, ka jebkāds preču, uz kurām norādīts apzīmējums, ārējais tranzīts būtu uzskatāms par preču zīmes izmantošanu komercdarbībā Direktīvas 89/104 5. panta 1. punkta izpratnē. Tomēr, kā ir atgādināts šī sprieduma 17.–22. punktā, Tiesas judikatūrā turpretim ir noteikts, ka, ņemot vērā, ka šāds ārējais tranzīts neietver nekādu attiecīgo preču tirdzniecību, tas nav uzskatāms par preču zīmes izmantošanu, kas var apdraudēt tās īpašnieka tiesības kontrolēt laišanu apgrozībā Kopienā.

26 Attiecībā uz pierādīšanas pienākumu no iepriekš minētā sprieduma lietā *Class international* 74. un 75. panta izriet, ka tādā situācijā, kāda ir pamata lietā, pierādījumu sniegšana par apstākļiem, kas ļauj īstenot Direktīvas 89/104 5. panta 1. un 3. punktā paredzētās aizlieguma tiesības, pierādot vai nu to, ka ar šo preču zīmi aptvertās ārpuskopienas preces ir laistas brīvā apgrozībā dalībvalstī, kurā preču zīme ir aizsargāta, vai arī citu darbību, kas neizbēgami izraisa laišanu apgrozībā šādā dalībvalstī, gulstas uz preču zīmes īpašnieku.

27 Ņemot vērā iepriekš minēto, uz pirmo un otro jautājumu ir jāatbild, ka Direktīvas 89/104 5. panta 1. un 3. punkts ir jāinterpretē tādējādi, ka preču zīmes īpašnieks dalībvalstī, kurā šī preču zīme ir aizsargāta, kas šajā gadījumā ir Vācijas Federatīvā Republika, ar preču zīmi aptvertu preču, kurām ir piemērota ārējā tranzīta procedūra, tranzītu ar galamērķi citā dalībvalstī, kas šajā gadījumā ir Īrija un kurā šādas aizsardzības nav, var aizliegt tikai tad, ja laikā, kad šīm precēm ir piemērota ārējā tranzīta procedūra, trešā persona attiecībā uz tām veic darbības, kas neizbēgami izraisa to laišanu apgrozībā minētajā tranzīta dalībvalstī.

Par trešo jautājumu

- 28 Ar trešā jautājuma pirmo daļu iesniedzējtiesa jautā, vai, atbildot uz pirmo jautājumu, ir nozīme tam, ka pamata lietas apstākļu rašanās laikā runa bija par asociētas valsts, tas ir, Polijas pirms tās iestāšanās Eiropas Savienībā, izcelsmes precēm un nevis par trešās valsts izcelsmes vai Kopienas precēm.
- 29 Saistībā ar šo šī sprieduma 19. punktā minētā judikatūra attiecas uz Kopienas izcelsmes precēm, kas, šķērsojot vienas vai vairāku dalībvalstu robežas, atradās tranzītā ar galamērķi trešā valstī, bet kuru tranzīts neietvēra to tirdzniecību Kopienā, no kā izriet, ka specifiskais preču zīmes priekšmets nevarēja tikt aizskarts.
- 30 Polijas Republikas asociētās valsts statuss pamata lietas apstākļu rašanās laikā nekādā ziņā nenožīmē, ka šīs valsts izcelsmes preces būtu uzskatāmas par dalībvalsts izcelsmes precēm. Tātad pamata lietā nav izvirzīts pieņēmums, ka runa būtu par Kopienas izcelsmes precēm, un tas nav jāizskata.
- 31 Polijas izcelsmes precēm kā ārpuskopienas precēm varēja piemērot ārējā tranzīta procedūru. Tam, ka šīs ir asociētas valsts, tādas kā Polijas Republika pirms tās iestāšanās Eiropas Savienībā, nevis citas trešās valsts, ar ko asociācija nav izveidota, izcelsmes preces, nav nozīmes.

- 32 No tā izriet, ka, lai atbildētu uz pirmo jautājumu, nav nozīmes tam, ka pamata lietas apstākļu rašanās laikā runa bija par asociētas valsts, tas ir, Polijas Republikas pirms tās iestāšanās Eiropas Savienībā, nevis citas trešās valsts, ar ko asociācija nav izveidota, izcelsmes precēm.
- 33 Attiecībā uz trešā jautājuma otro daļu, kas attiecas uz to, vai, lai atbildētu uz pirmo jautājumu, ir nozīme tam, ka attiecīgās preces Polijā tika ražotas likumīgi vai nē, *Diesel*, Vācijas valdība un Eiropas Kopienu Komisija norāda, ka preces ražošana trešā valstī, pārkāpjot tiesības, ko šajā valstī preču zīme piešķir tās īpašniekam, dod tam tiesības iestāties pret jebkādu, ieskaitot ārējo, tranzītu.
- 34 Šādu argumentāciju nevar atbalstīt. Faktiski, kā jau tika nospriests šī sprieduma 27. punktā, preču zīmes īpašnieks dalībvalstī, kurā šī preču zīme ir aizsargāta, kas šajā gadījumā ir Vācijas Federatīvā Republika, ar preču zīmi aptvertu preču, kurām ir piemērota ārējā tranzīta procedūra, tranzītu ar galamērķi citā dalībvalstī, kas šajā gadījumā ir Īrija un kurā šādas aizsardzības nav, var aizliegt tikai tad, ja laikā, kad šīm precēm ir piemērota ārējā tranzīta procedūra, trešā persona attiecībā uz tām veic darbības, kas neizbēgami izraisa to laišanu apgrozībā minētajā tranzīta dalībvalstī. Attiecīgo preču ražošanas likumīgam vai nelikumīgam raksturam šajā sakarā nav nozīmes.
- 35 Pretēji tam, ko norāda *Diesel*, šādu Direktīvas 89/104 5. panta interpretāciju nevar apšaubīt ar 2004. gada 7. janvāra spriedumu lietā C-60/02 X (*Recueil*, I-651. lpp.), kas it īpaši attiecas uz Regulas Nr. 3295/94 2. un 11. panta interpretāciju.

- 36 Minētā sprieduma 54. punktā Tiesa atgādināja, ka Regulas Nr. 3295/94 1. pants ir jāinterpretē tādējādi, ka tas ir piemērojams tad, ja no trešās valsts importētas preces to tranzīta uz citu trešo valsti gaitā dalībvalsts muitas iestādes aiztur uz laiku, pamatojoties uz minēto regulu un pēc sabiedrības, kas ir īpašniece tiesībām, uz kuru pārkāpumu tiek norādīts, lūguma (skat. arī iepriekš minēto spriedumu lietā *Polo/Lauren*, 26. un 27. punkts).
- 37 Šajā sakarā ir jāatzīmē, ka Regulas Nr. 3295/94 1. pants, pirmkārt, nosaka apstākļus, kādos muitas dienesti var rīkoties, ja preces, par kurām ir aizdomas, ka tās ir viltotas, atrod it īpaši tādu preču muitas pārbaudē, kā tā paredzēta Muitas kodeksa 37. pantā, uz kurām attiecināts neuzlikšanas režīms minētā kodeksa 84. panta 1. punkta a) apakšpunkta izpratnē, vai arī kuras deklarējot reeksportē vai kuras ievēd brīvās tirdzniecības zonā vai brīvās tirdzniecības zonas noliktavā minētā kodeksa 166. panta nozīmē.
- 38 Otrkārt, minētais Regulas Nr. 3295/94 1. pants paredz pasākumus, ko kompetentās muitas iestādes var veikt attiecībā uz minētajām precēm.
- 39 Treškārt, šīs pašas regulas otrais un trešais apsvērums, kas ir norādīts šī sprieduma 4. punktā, tieši atsaucas uz viltotu preču tirdzniecību, to laišanu tirgū, kā arī uz nepieciešamību aizliegt to laišanu brīvā apgrozībā Kopienā.
- 40 No tā izriet, ka neviena no Regulas Nr. 3295/94 normām nenosaka jaunu kritēriju, lai pārbaudītu, vai pastāv preču zīmes tiesību apdraudējums, vai arī lai noteiktu, vai

runa ir par preču zīmes izmantošanu, kas var būt aizliegta tādēļ, ka tā šīs tiesības apdraud.

- 41 Nemot vērā iepriekš minēto, uz trešo jautājumu ir jāatbild, ka, lai atbildētu uz pirmajiem diviem jautājumiem, principā nav nozīmes tam, vai preces, kuru paredzēts nogādāt uz kādu dalībvalsti, izcelsmes valsts ir asociētā vai trešā valsts, kā arī tam, vai izcelsmes valstī tā tika ražota likumīgi vai arī pārkāpjot minētajā valstī spēkā esošās preču zīmes īpašnieka tiesības.

Par tiesāšanās izdevumiem

- 42 Attiecībā uz lietas dalībniekiem pamata lietā šī tiesvedība ir stadija procesā, kuru izskata iesniedzējtiesa, un tā lemj par tiesāšanās izdevumiem. Izdevumi, kas radušies, iesniedzot apsvērumus Tiesai, izņemot minēto lietas dalībnieku tiesāšanās izdevumus, nav atlīdzināmi.

Ar šādu pamatojumu Tiesa (otrā palāta) nospriež:

- 1) Padomes 1988. gada 21. decembra Pirmās direktīvas 89/104/EEK, ar ko tuvina dalībvalstu tiesību aktus attiecībā uz preču zīmēm, 5. panta 1. un 3. punkts ir jāinterpretē tādējādi, ka preču zīmes īpašnieks dalībvalstī, kurā šī preču zīme ir aizsargāta, kas šajā gadījumā ir Vācijas Federatīvā Republika, ar preču zīmi aptvertu preču, kurām ir piemērota ārējā tranzīta procedūra, tranzītu ar galamērķi citā dalībvalstī, kas šajā gadījumā ir Īrija un kurā šādas aizsardzības nav, var aizliegt tikai tad, ja laikā, kad šīm precēm ir

piemērota ārējā tranzīta procedūra, trešā persona attiecībā uz tām veic darbības, kas neizbēgami izraisa to laišanu apgrozībā minētajā tranzīta dalībvalstī;

- 2) šajā sakarā principā nav nozīmes tam, vai preces, kuru paredzēts nogādāt uz kādu dalībvalsti, izcelsmes valsts ir asociētā vai trešā valsts, kā arī tam, vai izcelsmes valstī tā tika ražota likumīgi, vai arī pārkāpjot minētajā valstī spēkā esošās preču zīmes īpašnieka tiesības.**

[Paraksti]